

«Εί τις πάσαν παράδοσιν Εκκλησιαστικήν, έγγραφόν τε ή άγγραφον αθετεί, ανάθεμα» (Σοφία Καυκοπούλου, υπ. δρ Θεολογίας-Μουσικός)

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Α' ΜΕΡΟΣ: Δόγμα και παράδοση

«Εί τις πάσαν παράδοσιν Εκκλησιαστικήν, έγγραφόν τε ή άγγραφον αθετεί, ανάθεμα», διακηρύττει η Ζ' Οικουμενική Σύνοδος. Καθώς όμως οι καιροί αλλάζουν, βλέπουμε πως πολλές παραδόσεις, ακόμη και εκκλησιαστικές, παραμερίζονται. Είναι άραγε κολάσιμο; Είναι κατ' οικονομίαν δεκτό από την Εκκλησία; Συζητήσεις επί συζητήσεων και φωνές αντικρουόμενες πολλές φορές, δημιουργούν σύγχυση στους πιστούς και προκαλούν την ειρωνεία των κακεντρεχών χριστιανομάχων.

Κατ' αρχήν, η Εκκλησία είναι ζωντανό κύτταρο και όχι απολιθωμένη πίστη σε κάτι άγνωστο που έχει σκοπό να συγκεντρώσει οπαδούς! Αυτό δε σημαίνει βεβαίως, ότι θα εκμοντερνιστεί και θα αλλάξει τις Δογματικές της Αλήθειες. Αλήθειες

αναλλοίωτες, αποκεκαλυμμένες και ζωντανές δεν είναι δυνατόν να αλλάξουν, καθώς εάν τυχόν άλλαζε το οτιδήποτε σε αυτές, συγχρόνως θα κατέρρεε η ίδια η πίστη! Μιας και κάτι που αλλάζει ανά περιστάσεις, δεν μπορεί να αποτελεί την μοναδική αλήθεια, αλλά μία από τις «πολλές» αλήθειες γύρω από το Θεό (συγκρητισμός).

Όταν όμως λέμε ότι η Εκκλησία είναι ζωντανός οργανισμός, εννοούμε ότι είναι εν τω κόσμω και λαμβάνει υπ' όψιν τις ανησυχίες, τα ήθη, την εργασία, τις ενδοοικογενειακές σχέσεις, τους φόβους, τα πάθη και κάθε γνώρισμα και ανθρώπινη αδυναμία, σε κάθε εποχή. Τουτέστιν, στη σύγχρονη απαιτητική και ανάλγητη εποχή μας, όπου ο άνθρωπος συχνά αντιμετωπίζεται σαν αριθμός και όχι σαν πρόσωπο, η Εκκλησία έχει χρέος να σταθεί δίπλα του και να ανοίξει την αγκαλιά της. Δεν θα αλλοιώσει τη διδασκαλία της για να αρέσει, αλλά θα ενσκήψει στα σύγχρονα προβλήματα με επιείκεια.

Πολλοί αδερφοί μας σκανδαλίζονται από το "άνοιγμα" τής Εκκλησίας στον κόσμο και θεωρούν πως είναι ανεπίτρεπτη μια τέτοια κίνηση, διότι μπορεί να την αλλοιώσει. Θα τους θυμίσω ότι ο ίδιος ο Ιησούς Χριστός συνέφαγε με αμαρτωλούς και μάλιστα δακτυλοδεικτούμενους απατεώνες, πόρνες και μοιχούς, σκανδαλίζοντας τη συντηρητική φαρισαϊκή μερίδα. Όμως, αλλοίμονο! Αλλοιώθηκε μήπως ο ίδιος ο Χριστός; Έγινε ίδιος με εκείνους; Λερώθηκε; Όχι βέβαια! Το ίδιο λοιπόν γίνεται και με την Εκκλησία του.

Όμως πραγματικά, τί έχει μεγαλύτερη σημασία; Η παράδοση ή το Δόγμα; Εδώ ξεκινάει ο σοβαρός αντίλογος. Διότι θα πει κάποιος ότι το Δόγμα θεμελιώνεται επάνω σε μια μακραίωνη παράδοση και ότι σύμφωνα με την Ζ' Οικουμενική

Σύνοδο, «εἰ τις πάσαν παράδοσιν Εκκλησιαστικὴν, ἐγγραφὸν τε ἢ ἀγγραφον ἀθετεῖ, ἀνάθεμα ἔστω». Αμφισβητεῖται τὸ κύρος μιᾶς Οἰκουμενικῆς Συνόδου που ἔλαβε χώρα με τὴν ἐπενέργεια τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ ἐξέδωσε θεόπνευστες αποφάσεις. Θα ἀπαντήσῃ ὅμως κάποιος ἄλλος, πὼς τὸ Δόγμα εἶναι ἀναλλοίωτο καὶ ἡ παράδοση σεβαστὴ, ἀλλὰ ὅταν ἡ ἐρευνὰ ἀποδεικνύει κάποιες ἀσυνέπειες ἀνάμεσα στὴν κοινωνία καὶ τὴν Εκκλησία, εἶναι ἀναγκαῖα ἡ σύμπνοια καὶ γεφύρωση τῶν διαφορῶν, ἐνῶ ὁποιαδήποτε ἄλλη στάση, θα φανεῖ ὡς ἐμμονὴ στὸ γράμμα τοῦ νόμου, χωρὶς οὐσία.

Ὅπως ἐγίνε ἡ κατανοητό, ἡ Εκκλησία εἶναι ζωντανή καὶ ἀπολύτως δημοκρατική, ὥστε ὅλες οἱ ἀπόψεις ἀκούγονται. Οἱ ἄνθρωποι δὲν εἶναι ὅλοι ἴδιοι καὶ με διαφορετικὸ τρόπο κατανοοῦν τὰ πράγματα. Ωστόσο, ὁ Θεὸς πρέπει νὰ ἐρευνᾶται καὶ ὄχι νὰ ἀποτελεῖ κάτι μακρυνό καὶ ἀγνωστο. Εἴμαστε προορισμένοι νὰ Τον γνωρίσουμε καὶ νὰ Τον κατανοήσουμε ὡς ἓνα σημεῖο. Ἡ λογικὴ μας, μπορεῖ νὰ φτάσῃ μέχρι τὸ ΤΙ καὶ ΠΟΙΟΣ, ὄχι ὅμως μέχρι τὸ ΠΩΣ! Ἡ κτιστὴ μας φύση, κατανοεῖ μόνο τὶς μεθεκτές θείες ἐνέργειες καὶ τὶς διακρίνει ἀπὸ τὴν ἀκτιστὴ θεία οὐσία. Ὁ ἀπειρος, ἄχρονος, αἰδῖος, ἀπρόσιτος Θεός, εἶναι ἓνα μυστήριον ἀκατανόητο γιὰ ἐμᾶς.